

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa N. sp. z o. o. w W.
przeciwko Gminie Żnin
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy Żnin
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16 stycznia 2024 r., I AGa 23/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Gminy Żnin na rzecz N. sp. z o.o. w W. 5400
(pięć tysięcy czterysta) zł kosztów postępowania.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 grudnia 2022 roku, VIII G 80/20, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanej gminy na rzecz powodowego usługodawcy 371 263,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 370 235,36 zł od 8 października 2019 roku z tytułu realizacji umowy o świadczenie usług w zakresie zagospodarowania odpadów.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację gminy.

Sąd drugiej instancji ustalił, że pozwana gmina zawarła z partnerem prywatnym umowę o partnerstwie publiczno-prywatnym. W umowie ustalono, że

strony powołają spółkę z o.o., która będzie m.in. odbierać i zagospodarowywać odpady. Strony umowy ustaliły wysokość opłat gminy na rzecz przyszłej spółki i dopuściły możliwość ich zwiększenia. Zmiana maksymalnej wysokości każdej z opłat za składowanie wybranych odpadów komunalnych nie mogła być dokonana częściej niż raz w roku. Ustalono również wysokość opłaty za usługę świadczoną na rzecz osób trzecich, wraz z opłatą marszałkowską, w przypadku niesegregowanych odpadów komunalnych oraz innych odpadów.

Pozwana gmina i partner utworzyli powodową spółkę z o.o. (usługodawcę), która 4 grudnia 2017 roku zawarła z gminą umowę na odbieranie i zagospodarowanie odpadów komunalnych. Ceny określone w załączniku nr 1 podlegały jednostronnej zmianie z zachowaniem 30-dniowego powiadomienia o zmianie cen. W umowie uregulowano prawo odstąpienia od umowy - dla obu stron z zachowaniem miesięcznego wypowiedzenia. Umowa obowiązywała do 30 czerwca 2019 r.

Usługodawca 30 listopada 2018 r. skierował do gminy pismo, w którym poinformował o przygotowaniu aneksu do umowy zawierającego na nowo skalkulowane koszty zagospodarowania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz pozostałości z sortowania odpadów komunalnych przeznaczonych do składowania. Gmina nie zgodziła się na zmiany cen odbioru odpadów i mimo, że odbiorca od 31 stycznia 2019 r. wystawiał faktury obejmujące nowe stawki za usługi związane z zagospodarowaniem odpadów, płaciła stawki niższe.

Sąd drugiej instancji uznał, że załącznik nr 7 do umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, stanowiący cennik, dotyczy składowania odpadów, zaś usługa świadczona przez spółkę powołaną na mocy tej umowy (usługodawcę) polega na innym sposobie zagospodarowania odebranych odpadów, a mianowicie przetwarzaniu ich. Stawki maksymalne zawarte w załączniku nr 7 dotyczą składowania odpadów, a nie procesu gospodarowania odpadami. Nadto załącznik nr 7 odnosi się do osób trzecich, a gmina jest stroną umowy. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że odbiorca jest spółką celową powołaną do realizacji przedsięwzięcia z umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, a umowa ta nie

regulowała zasad dotyczących zagospodarowania strumienia odpadów, gdyż reguły te zostały ustalone w umowie spółki celowej z gminą z 4 grudnia 2017 roku. Umowa o partnerstwie publiczno-prywatnym została zawarta pomiędzy podmiotem publicznym, a partnerem prywatnym w trybie i na zasadach wynikających z ustawy o partnerstwie publicznoprawnym. Powołana na mocy tej umowy spółka nie jest stroną umowy o partnerstwie i nie można przyjąć, wbrew twierdzeniom skarżącego, że umowa stron stanowi uszczegółowienie zasad współpracy określonych w umowie o partnerstwie publicznoprawnym, skoro została zawarta pomiędzy innymi podmiotami.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania gmina uzasadniła wystąpieniem istotnych zagadnień prawnych:

1) czy spółka celowa utworzona w ramach Instytucjonalnego Partnerstwa Publiczno-Prywatnego jest związana zapisami Umowy o PPP określającymi sposób świadczenia usług, oraz czy w razie zawarcia odrębnych umów wykonawczych pomiędzy spółką celową, a Partnerem Publicznym dopuszczalne jest konstruowanie postanowień umów wykonawczych dla celu Umowy PPP wykraczających poza umowne granice Umowy PPP, a także czy dopuszczalna jest ocena ważności tychże postanowień oraz ich wykładnia w oderwaniu od Umowy PPP;

2) czy z uwagi na prawno-gospodarczy i ekonomiczny charakter Instytucjonalnego Partnerstwa Publiczno-Prywatnego, w świetle przepisów prawa czynności prawne realizowane przez spółkę celową w toku wykonywania Umowy PPP, na podstawie umowy o świadczenie usług stanowiących przedmiot Partnerstwa, mogą być dokonywane i oceniane bez uwzględnia treści i celu zawarcia umowy o PPP oraz prawnych i umownych ograniczeń dotyczących zmiany Umowy PPP, w tym w szczególności zmiany umowy w stosunku do treści oferty, na podstawie której zawarto Umowę PPP;

3) czy dopuszczalna jest wykładnia i ocena zmiany postanowień umowy o świadczenie usług zawartej pomiędzy Partnerem Publicznym, a spółką celową w oderwaniu od warunków, od których przepisy prawa i strony umowy o

Partnerstwo Publiczno-Prawne uzależniały taką zmianę, jak również w oderwaniu od właściwego trybu takich zmian.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wszystkie podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzają się do kwestii, czy umowa zawarta w oparciu o ustawę o partnerstwie publiczno-prywatnym może być przez strony zmieniana zapisami umowy o świadczenie usług, zawartej przez spółkę celową z partnerem publicznym i czy zapisy umowy o świadczenie usług mogą wykraczać poza ramy umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego spółka celowa nie jest stroną umowy zawartej w oparciu o u.p.p.p. Umowa nr 16 z 4 grudnia 2017 r. jest odrębną umową zawartą pomiędzy usługodawcą i gminą. Nawet jeżeli umowa ta była niezgodna z umową o partnerstwie publiczno-prywatnym, to nie ma to wpływu na ważność umowy łączącej strony procesu. Zatem istotne jest tylko, czy zostały spełnione przesłanki do jednostronnego podniesienia cen przez usługodawcę, określone w umowie o świadczenie usług w zakresie zagospodarowania odpadów. Sądy *meriti* ustaliły, w oparciu o opinię biegłego, spełnienie tych przesłanek i zagadnienie to nie było przedmiotem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Ponadto Sąd drugiej instancji uznał, że nie zachodzi sprzeczność między umowami o partnerstwie publiczno-prywatnym i umową stron o świadczenie usług w zakresie zagospodarowania odpadów. Umowa o świadczenie usług obejmuje inne rodzaje usług niż te, które zostały ujęte w umowie o partnerstwie publiczno-prywatnym. Umowa o partnerstwie dotyczyła składowania odpadów, natomiast umowa zawarta między stronami dotyczyła odbierania i zagospodarowanie odpadów komunalnych, w tym ich utylizacji. Brak jest podstaw do przyjęcia, że stanowi ona uszczegółowienie zasad współpracy określonych w umowie o partnerstwie publicznoprawnym, a także znajduje swoje oparcie w punkcie 9. oferty.

Niezasadny jest zarzut skarżącego w zakresie niewłaściwej zmiany umowy nr 16 z dnia 4 grudnia 2017 roku z uwagi na związanie spółki celowej umową o partnerstwie publicznoprawnym. Zmiany umowy o partnerstwie publiczno-

prywatnym mogą w stosunku do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru partnera prywatnego, być wprowadzone tylko wyjątkowo. Zmiany dokonane bez przestrzegania tych zasad będą nieważne. Należy jednak po raz kolejny zauważyć, że zapisy umowy o partnerstwie publiczno-prawnym nie wiążą spółki celowej, gdyż nie jest ona stroną tej umowy. Stronami są podmiot publiczny i prywatny. Spółka celowa miała zrealizować przedsięwzięcie opisane w umowie. Spółka celowa z art. 14 ust. 1 u.p.p.p. jest wyłącznie instrumentem służącym partnerowi prywatnemu i podmiotowi publicznemu do wykonania zobowiązań stron określonych w tej umowie. W zasadzie to skarżąca zarzuca sama sobie, że naruszyła umowę partnerską podpisując umowę o świadczenie usług ze spółką celową w oderwaniu od zapisów umowy łączącej partnera publicznego z prywatnym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. powodowi przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[a.ł]